

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Natales Sanctorvm Belgii, & eorundem Chronica Recapitulatio

Molanus, Johannes

Dvaci, 1616

die prima

urn:nbn:de:hbz:466:1-9477

habere meruerint. Porrò sancta Aldegundis, vitæ suæ stadium consummans, cum magna claritate cælestis luminis, ad vitam migravit æternam. Sepultaque est in villa seu cūrte Sora: vbi vterque parens tumulatus esse dicitur, sed inde translata est Malbodium: quod multis miraculis illustrauit. Fuit autem Malbodium monasteriū, ab ipsa fundatū; sed hodie est oppidum Hannoniæ, & in eo celebre Canoniarum nobilium, siue Dominarum, aut (vt fundatio habet) ancillarum, collegium, quarum dominio ipsum oppidum subijcitur. De hac Vsuardus ait, tertio Calendas Februarij, *Malbodio monasterio, sancta Aldegundis virginis.* Ex quo constat memoriam eius in ecclesia esse peructustam. Secundaria festa habet, sexta Iunij, decima octaua Octobris, & decima-tertia Nouembris. vbi Laurentius Surius historiam ab Hucbaldo descriptam, collocauit.

F E B R V A R I O mense, die prima.

1° *De sancto Euberto, qui Insulis quiescit.*

Ex informatione Ludouici Pourrain, Canonici & electi Decani Insulensis, & Florentij ab Haer, ibidē Canonici.

S Iclinij, depositio sancti EUBERTI, Episcopi & confessoris: sed translatus, quiescit Insulis, in collegiata ecclesia sancti Petri. Cuius vita licet sit Deo nota, & hominibus ignota; creditur tamen esse meriti præclari. Eius memoria annuè ab Insulensibus repetitur octauo die post natalem. Eodem, inquit, die, repositio reliquiarum sancti Euberti, episcopi & confessoris, à venerabili patre Waltero Tornacensi episcopo in presenti ecclesia, & octaua depositionis eiusdem. De repositione autem hac per

Vualterum facta, exstat attestatio in serinio sacri corporis, quæ ante annos centum, cum illud reparandum esset, excopiata fuit. Est autem huiusmodi; Anno ab incarnatione Domini, millesimo ducentesimo vigesimo nono, apertum fuit istud scrinium à venerabili patre Vualtero, Tornacensi episcopo, in presentia Vuilhelmi abbatis, &c. In quo reperta fuerunt reliquia totius ferè corporis, sicut ex traditione antecessorum declarabatur, gloriosi Euberti episcopi & confessoris. Et quemadmodum nos Insulensis ecclesiæ tunc Canonici eundem à prædecessoribus nostris pro sancto venerandum accepimus, sic posteris nostris, pia certificatione perpetuo relinquimus honorandum. Circuferuntur porrò reliquiæ singulis annis, ipso die purificationis beatæ Mariæ, & in altari primario per octauam relinquuntur. Officium habet commune de Confessore Pontifice, tam Insulis quàm Siclinij, vbi quotidianam retinet commemorationem: etsi inde Insulas sit translatus, aut bellorum tempore, aut, vt alij putant, in ecclesiæ Dedicatione. Cum autem repeteretur, Insulenses maluerunt clero Sicliniensi dare celebres decimas pagi sanctæ Crucis, quàm sancto corpore carere. Hoc ipsum autem corpus cum alijs viginti-quatuor sanctorum pignoribus, interfuisse dedicationi ecclesiæ Hasioniensis, Meierus ad annum septuagesimum supra millesimum in Flandriæ commentarijs annotauit.

Cæterum historiam intercidisse opinor in Nordmannorum deuastatione: ob quam etiam corpus eius auectum fuisse Boloniam, aut in *Sistia*, alicubi legisse me memini. Sunt autem Insulæ in literis foundationis ecclesiæ, *Illa*, Gallicè *Lille*, & *Lisse*, Teutonice *Rusel*, diocesis Tornacensis, in Gallica Flandria, ciuitas florentissima in negotiatione, & in religione, sine qua reliqua omnia nihil sunt.

Quam

Quam primus, amore natalis loci, mœnibus & vallo cinxit Balduinus Comes, agnomine Insulanus. Qui etiam extra urbem monasterium Canonorum S. Petri ædificauit: in quo primitus erat numerus Canonorum in cōmuni viuētium incertus, iuxta qualitatem bonorū. Sed postquam passim inter Canonicos MEVM & TVVM præualuit, determinatus est Apostolica auctoritate numerus quadragenarius. Habueruntque multo tempore guardianum regem Franciæ: sed Maximilianus Augustus lite effecit, vt deinceps id officij Comes Flandriæ sibi reseruet.

2°. De S. Sigeberto confes. rege Austrasia.

Ex Sigeberto Gemblacensi, quem habui ex Malmundario.

Mettis ciuitate, depositio sancti SIGEBERTI regis, confessoris Christi. Qui obiit anno ætatis fere trigesimo primo: regni Austrasiæ vigesimo cœtauo: Christi sexcentesimo sexagesimo secundo. Et sepeliri elegit Mettis (quæ vrbs regni sui sedes erat) in basilica quam ad gloriam sancti Martini extruxerat. Habuit autem pueritiæ suæ tutores, Cunibertum episcopum & Adalgisum ducem: regni verò curam, & prouidentiam omnium Dagobertus pater imposuit Pipino, principi inferioris Austrasiæ: cui mortuo Grimoaldus filius successit. Deinde sanctus Sigebertus iam adultus, vt iustitiâ firmaretur thronus eius, duodecim monasteria in diuersis regni sui partibus ædificauit, eisque ex suis redditibus, regia liberalitate, necessaria suppeditauit. Inter quæ eminet *Stabulaus* & Malmundarium intra syluam

*Sigebert. in
chron. ob-
isse ait
656.*

Arduennam: quæ idem rex, à se, cooperante sibi Grimoaldo, constructa, sancto Remaclo Tun-
grensi episcopo, tradidit, qui, abiectâ episcopali
sarcinâ, se ibi mancipauit arctiori vitæ. Scripsit
autem Sigebertus Gemblacensis libellum de vita
& genealogia huius sancti Sigeberti regis, qui
tertius fuit eius nominis. Deinde alterum scripsit
libellum de miraculis, quæ ipsius tempore Metis
contigerunt ad sepulcrum gloriosi confessoris.
Interferit autem vnum miraculum prioris tem-
poris, de quodam Hugone, qui, cum in litanijs &
diuinæ seruitutis officijs, memoria nominis san-
cti Sigeberti celebraretur, sancti huius nomen de
libro litaniarum, in quo quotidie nominabatur,
delere præsumsit. Vnde postmodum dictus Hu-
go, ad sancti viri tumulum incensum oblaturus,
tanta inualetudine dirigit, vt pedem mouere
non posset. Neque prius restitutus est, quamuis
ipse & reliqui fratres pro reatu ante sanctum Dei
pœnitentiam agerent, nisi postquam sanctum no-
men in deleto loco propria manu rescripsit, quod
pridem incautè destruxerat. Translatio, seu ele-
uatio, notatur pridie Calendas Iulij.

Et hæc de sancto rege inter Belgica referenda
fuerunt, eo quod celeberrima illa monasteria
Stabuletum & Malmündarium, ipso auctore con-
structa, intra Belgij nostri limites consistant:
quodque magna ditionum nostratium portio ad
regnum eius Lotharingiæ, siue Austrasiæ, perti-
nerit. Vnde passim à mediæ ætatis scriptoribus
Leodium, Louanium, Antuerpia, aliæque no-
strates vrbes, Lotharingis annumerantur.

Die